

WIE WAS ARM

EN

WIE WAS RIJK?

WIE WAS ARM

EN

WIE WAS RIJK?

EEN ROMAN DOOR
JAN PRINS

COLOFON

www.janprins.com

Dit boek is pure fictie, het valt onder het z.g.n. faction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen en in een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande -overleden of nog in leven zijnde- personen berust op puur toeval.

Colofon:

Druk: Tweede uitgave oktober 2013

Uitgever: Jan Prins

© 2013 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

www.janprins.com

Omslagfoto: by bravenewbooks

ISBN / EAN: 978-94-0210-966-5

NUR: 301

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.

PROLOOG

Een beeld: *Een terras gevuld met dames in de laatste mode gekleed, nippend aan een wijntje en al pratend een salade tot zich nemend. De chauffeur wacht slaafs op de hoek tot hij gewenkt zal worden om de Jaguar voor te rijden.*

Een ander beeld: *Een rammelende vuilniswagen komt de hoek om rijden en een energieke vuilnisvrouw springt er vanaf om het vuil van ons erin te gooien. Ze spuugt op de grond om de stank uit haar mond te verdrijven.*

Vraag: *Waar verschillen deze vrouwen en waar raken ze elkaar? Wie is er nu écht arm en wie écht rijk?*

Conclusie: *Schijn bedriegt!*

We kennen dat wel: het lijkt allemaal heel gewoon en vanzelfsprekend, totdat we onverwacht iets zien wat ons verrast. Dat geeft ons een inkijkje waardoor onze mening “kantelt” en we het in een ander perspectief gaan zien.

Ik hoop dat u veel plezier aan dit boek beleeft.

Jan Prins

1

HEUVELRUG

1

Na een zeer strenge winter maakte deze aarzelend plaats voor een beginnend voorjaar. De natuur kwam langzaam tot leven, de bladerend ontsproten en het gras kwam weer op.

Ook op de Heuvelrug was dit merkbaar en de eerste fietsers waren zichtbaar op de uitgestrekte fietspaden die de uiteinden van de streek verbonden. De fietsers waren merendeels zo gekleed dat ze voorbereid waren op een eventuele weersomslag of op de koude avondlucht, maar de zon lokte hen toch naar buiten.

De Heuvelrug was zoals altijd prachtig, maar in het licht van dit beginnende voorjaar had het iets extra's. Het strijklucht

huishoudkundige, tuinman of klusjesman in het naburige grotere dorp Boekelum.

In hun vrije tijd hield men zich veel bezig met allerlei sporten, waarvan het voetbal de voornaamste was. Na afloop van de wedstrijd of de training ontmoette men elkaar steevast in de kantine waar de kelen grondig werden gesmeerd.

Men was erg op elkaar aangewezen, er waren vele activiteiten en het dorpsleven bloeide daardoor sterk. Er was een sterke gemeenschapszin ontstaan.

Dr. Denkstra had zich inmiddels geïnstalleerd op een terrasje van de uitspanning Oranjezon aan de rand van het bos, bij het begin van het pad naar de lokale camping Duinzicht, waar hij van een kopje koffie genoot en terwijl hij bedachtzaam aan zijn pijp trok overviel hem een merkwaardig gevoel.

Of het nou door de prachtige bossages kwam wist hij niet, maar opeens beseftte hij dat deze als een soort dekmantel leken te functioneren.

Want als er ergens maatschappelijke tegenstellingen waren dan waren ze wel hier, tussen het plaatsje Bosoord en het dorp Boekelum in.

Waar men in Bosoord gelukkig was met hetgeen het leven hun schonk, was dit in Boekelum in het geheel niet het geval. Hier was men niet tevreden met een eenvoudige auto maar had men minstens twee en vaak drie auto's uit de duurste categorie.

Men bewoog zich in Boekelum aan de top van het maatschappelijke leven, met al zijn geneugten.

dat door de bomen viel, de geur van het ontluikende groen...

Kijk, daar bewoog zich nog een eenzame fietser door de prachtige bossen van de streek, deze genoot van een vrije dag die zijn werkzaamheden als psychiater op prettige wijze onderbraken.

Deze Dr. Denkstra had na zijn studie en promotie in Amsterdam zich kort geleden in deze streek gevestigd, in het dorp Boekelum, om een eigen praktijk op te zetten. Dat was een drukke tijd geweest en daarom was het feit dat hij op deze prachtige dag erop uit kon trekken om de streek te verkennen zeer welkom!

Hij had zich, voordat hij besloot te gaan verhuizen, natuurlijk grondig georiënteerd op de streek en haar bewoners. Natuurlijk had hij de afgelopen maanden van zijn eerste cliënten ook het nodige gehoord, maar nu had hij eindelijk de tijd om er zelf op uit te gaan en de streek beter te leren kennen.

Na een tocht door prachtige beukenlanen en te hebben genoten van de weidse uitzichten, kwam deze fietser in Bosoord aan. Dit plaatsje lag aan de rand van een donker bos en bestond voornamelijk uit rijtjeshuizen, onderbroken door een enkele bescheiden villa.

Er was hier veel industrie en dat had zijn uitwerking op de samenstelling van de bevolking. De meesten waren van lagere komaf en hadden vaak alleen de basale scholing doorlopen. Dat had ook zijn gevolgen voor de beroepen die men uitoefende. Want als men niet in de industrie werkzaam was, dan bevonden de werkzaamheden zich meer op het dienstverlenende vlak. Zo werkten er velen als

De ene villa was nog groter dan de andere bungalow, die men overigens nauwelijks kon zien aan het eind van de lange oprijlanen.

De huizen hadden zwembaden, tennisbanen, grote bostuinen etc.

Het leek erop dat men hier onbekommerd kon leven, maar de beveiligingsinstallaties spraken een andere taal.

Het individu staat steeds meer voorop en het gevoel voor collectieve waarden wordt steeds minder. Deze tendens is ook hier steeds meer merkbaar, men leeft achter de beveiligde hekken steeds geïsoleerder en men hoort de honden vervaarlijk blaffen.

Zodra een huis is verkocht wordt het gesloopt, om plaats te maken voor een nog groter en mooier huis.

Naast het Oude Geld is er de opkomst van het Nieuwe Geld, met al haar bijverschijnselen. De au-pairs bevolken met hun bakfietsen de straten, op die wijze kan er gebouwd worden aan de carrière om nog meer te bereiken.

De auto's worden steeds groter en dreigen de straten te verstoppen, is het dan nooit genoeg?

Iedereen die in Boekelum om zich heen kijkt kan dit met andere voorbeelden aanvullen.

Toch is er wel degelijk sprake van een zekere gemeenschapszin: men treft elkaar bijvoorbeeld veelvuldig op de scholen en de hockeyvelden. Ook zijn er tal van andere activiteiten te noemen.

Maar binnen al die luxe en uiterlijke schijn komt op een gegeven moment de twijfel: men vraagt zich dan in toenemende mate af hoe "zin te geven aan het leven".

Want menigeen weet hoe het is om in de huidige tijd te functioneren in gezin en werk; er worden steeds strengere

eisen gesteld en er worden dingen verwacht waar men voorheen nooit aan had gedacht.

Denk aan de onzekere wereld, die na 11 september is ontstaan en aan de krediet- en bankencrisis met al haar gevolgen waarmee men steeds weer wordt geconfronteerd, elke keer als men het ochtendblad openslaat.

Deze feiten hangen als een donkere wolk boven de bewoners van Boekelum, men voelt de verantwoordelijkheid voor hun naasten en degenen waarboven ze gesteld zijn in hun werkzame leven.

Elke keer als de chauffeur voorrijdt om hen naar hun werk te brengen wordt dit weer nadrukkelijker: welke beslissing moet er nu weer genomen worden? Wat zou het beste zijn? Moeten er weer mensen ontslagen worden? Moeten er weer bedrijven afgestoten worden? Hoe zal de beurs zich gedragen?

's Avonds, weer thuis gekomen, wacht de 2e of 3e echtgenote hun trouw op om de vertwijfelde verhalen weer aan te horen, om troost te bieden en een schouder om uit te huilen.

Ja, was het maar zo! De werkelijkheid is meestal anders want deze 2e en 3e huwelijken zijn feitelijk een perpetuum mobile want wie met zijn maîtresse trouwt creëert een vacature...

De lat komt steeds hoger te liggen bij die mannen die voor hun charmes bezwaken zijn.

Ja, in Boekelum is het duidelijk anders dan in Bosoord. Niet dat daar geen scheidingen voorkomen, maar in verhouding ligt dat simpeler, primitiever.

De psychiater vond zichzelf plotseling terug aan de poel van een haast leeg kopje koffie, hij leek wel gek om aan al deze dingen te denken juist nu hij vrij was.

Maar terwijl hij een nieuwe pijp opstak bedacht hij met enige bitterheid dat de werkelijkheid vaak erger was dan menige fantasie.

Want het was en bleef vreemd dat in Bosoord de gevangenis van de streek was gevestigd, evenals de rioolzuiveringsinstallatie en -hoe cynisch- het woonwagenkamp en de huisvesting voor asielzoekers.

In Boekelum had men er veel geld voor over gehad in hun juridisch gevecht om deze zaken daar niet te laten realiseren.

Dr. Denkstra rukte zich los van deze gedachten en liep naar binnen om af te rekenen.

Daar werd zijn blik getrokken door een schilderij achter het biljard. Er waren daarop twee geraamten afgebeeld met daaronder de tekst: “**Wie was arm en wie was rijk?**”.

Hij bleef daar als gebiologeerd naar staan kijken, in diep gepeins. Uiteindelijk rekende hij toch af en vervolgde vol van gedachten zijn fietstocht.

2

De tekst onder het schilderij riep bij Dr. Denkstra gemengde gevoelens op.

Opeens zag hij zichzelf weer terug in zijn jeugd. Vader had het moeilijk. Hij was van nature al wat zwaar op de hand en het werk als taxichauffeur in Amsterdam viel hem moeilijk. De taxicentrale TCA ondervond zware concurrentie van de z.g.n. snorders waarbij geweld over en weer niet werd geschuwd. Hij zag als jongetje van acht jaar zijn vader nog terugkomen in hun huis aan de Pretoriastraat, van een

uit haalden! Ook op de voetbalclub kon hij zich heerlijk uitleven.

Jantje moest steeds aan zijn overleden moeder denken, hij miste haar vreselijk, haar warmte, haar genegenheid en de arm om hem heen die hem in moeilijke momenten troostte.

Een paar keer per week legden ze uit liefde en dankbaarheid verse bloemen op haar graf

Vader deed zijn best, maar hij kon dit gemis niet wegnemen. Het was een echt mannenhuis.

Financieel had vader het zwaar, maar opeens was een oom hem te hulp geschoten. Die beloofde de schoolopleiding van Jantje te betalen. Het schoolhoofd had vader namelijk vertelt dat hij goed kon leren en zeker in staat was om het gymnasium te volgen.

Hij was zijn oom nog steeds dankbaar dat hij dit mogelijk had gemaakt. Na het behalen van het diploma besloot hij medicijnen te gaan studeren.

Dat is een kostbare opleiding maar de oom liet hem niet in de steek! Maar Jan voelde zich verplicht om ook zoveel mogelijk zelf bij te dragen aan de kosten van zijn studie en nam al het werk aan dat hij maar kon vinden. Van alles deed hij tot hij tenslotte als ober in een bar aangenomen werd.

Ondertussen viel de studie niet mee en hij moest erg hard studeren om de tentamens te halen.

Zijn vader was zijn grootste fan en deze volgde zijn vorderingen met meer dan gewone belangstelling, hij was trots op zijn zoon! Hij werkte en studeerde met maar één doel voor ogen: arts worden, zich daarmee ontworstelen aan zijn armoedig bestaan en zich financieel verbeteren!

Op een avond maakte hij op zijn werk kennis met een meisje dat wat verloren aan de bar hing en duidelijk

nachtdienst met blauwe ogen en een met bloed besmeurd uniform. Hij was geknakt en hij meldde zich ziek om nooit meer als taxichauffeur aan het werk te gaan.

Met vader was het over en uit!

Moeder die als strijkster in een wasserij werkte had het er maar moeilijk mee en was niet in staat haar echtgenoot uit het figuurlijk zwarte gat te trekken.

Alsof het noodlot er mee speelde werd moeder vervolgens ziek en na een zwaar ziekbed overleed ze aan tuberculose. Jantje Denkstra was toen nog maar tien jaar oud!! Hij zag het nog voor zich: de stille tocht naar het kerkhof, het diepe graf, de doodgravers die haar kist daarin takelden en daarna al die mensen die hem en zijn vader condoleerden. Ze deden dat om hen te troosten en te helpen, maar het had helemaal niet geholpen! Jantje voelde zich steeds ellendiger en was naar huis gerend, hij wilde alleen zijn met zijn verdriet!

Vader had de verzorging over hem op zich genomen, er waren verder geen broertjes of zusjes. Hij had verder gelukkig een baantje gevonden als bloemenkoopman, nota bene bij datzelfde kerkhof waar zijn moeder lag, De Nieuwe Ooster begraafplaats in de Watergraafsmeer. Na schooltijd hielp Jantje hem met de verkoop en ruimde de rommel op. Hij liet zich niet kisten en verdiende zijn eigen zakgeld door de verkoop van zelf gemaakte gipsen beeldjes en prullenbakken die hij van lege maggi-blikken maakte. Ook was hij niet te beroerd om voor een zacht prijsje lekke banden te plakken! Later poetste hij nota bene ook nog de schoenen van de begrafenisgangers!

Gelukkig had hij ook wat vriendjes waarmee hij kon spelen en natuurlijk -want jongens zijn jongens- kattenkwaad mee

behoefte had aan een praatje. Bovendien viel het hem al langer op dat ze hem met haar ogen volgde waar hij maar heen ging!

Na het sluiten van de bar bleven ze samen nog wat napraten met een pilsje. Jan raakte steeds meer gecharmeerd van haar en hij rustte niet voordat hij een date had gemaakt.

Jan moest er nog steeds om glimlachen dat hij zo zijn Letizia had ontmoet en dat zij sinds die tijd onafscheidelijk waren.

Letizia bleek verpleegster te zijn en het duurde niet lang voordat Jan de stap zette om bij haar in te gaan wonen op haar kamer drie hoog achter. Hij vond het eigenlijk niet kunnen dat zij van alles betaalde, maar eens zou hij haar terug betalen, dat wist hij zeker!!

Maar belangrijker dan geld en goed was de liefde en genegenheid die hij ontving. Het gemis van jaren werd geleidelijk aan naar de achtergrond gedrongen en Jan voelde eindelijk dat het goed was. Dat hij een jonge man werd zoals dat normaal was, zonder nare gedachten en gemis aan liefde. Niet dat hij er nooit meer aan dacht, natuurlijk wel, maar nu met een goed gevoel en geen pijn.

Ze hadden een prachtige tijd zo samen op die bescheiden kamer van Letizia, ze gingen veel uit en genoten van het studentenleven. Jan kocht van zijn schamel inkomen een oude Citroën-CV, de beroemde Eend. Heel betrouwbaar en niet van de weg te branden.

Samen gingen ze daarmee op vakantie, ze verkenden heel Europa en nooit liet de Eend hun in de steek!

Jan studeerde in recordtijd af en aangemoedigd door zijn vader en zijn vriendin Letizia besloot hij zich te gaan

specialiseren als psychiater. Bij zijn stage was hij in de ban geraakt van de psychiatrie en hij voelde dat daar zijn talenten goed van pas zouden komen.

Het luisteren naar alle verhalen, het omgaan met mensen in allerlei vreemde en moeilijke situaties of omstandigheden, het helpen hen weer een weg omhoog te vinden, was hem op zijn lijf geschreven. Hij kreeg later zelfs een promotieplaats en koos als onderwerp: “Horeca en Psyche”. Op zijn 27e jaar promoveerde hij! Wat een feest!!

Tijdens zijn studie had hij wat bijverdiend in een luxe privékliniek waar hij onder supervisie spreekuur had gehouden voor burn-out cliënten. Daar had hij leren omgaan met mensen uit een geheel andere klasse. Een klasse waarvan hij tot dat moment alleen nog maar van had gehoord, een klasse met veel geld en waarvan hij hoopte er eens deel van uit te zullen gaan maken!

Na zijn promotie vond hij het hoog tijd worden om zijn schuld aan Letizia terug te betalen en na veel wikken en wegen kozen ze ervoor om in het dorp Bosoord een praktijk te beginnen met Letizia als assistente. Ze kochten een patriciërs huis dat een mooie uitstraling had en heel geschikt was voor bewoning maar ook om er praktijk te kunnen gaan houden.

3

Jan Denkstra keek om zich heen: de natuur was werkelijk overweldigend mooi. De keus om hier te gaan wonen was een goede geweest. Hij fietste inmiddels over een prachtig

fietspad tussen Bosoord en Boekelum. Dat fietspad liep langs een oude niet meer in gebruik zijnde spoorlijn.

Hoe symbolisch dacht Jan: van arm naar rijk, net zoals de tocht in mijn eigen leven tot nu toe. Die levenstocht was en is belangrijk voor mij, net zoals die voor anderen is. Maar ik kan nu zeggen: “Bestemming Bereikt”! Ik fiets naar mijn lieve Letizia toe die mij heeft laten kennismaken met het échte leven, met de liefde die alles overstijgt en verbindt!

2

LUCY

1

Na enige tijd waren Letizia en Jan helemaal ingeburgerd in hun nieuwe woonplaats, het dorpje Boekelum. Nu woonden ze nog samen, op een later moment zouden ze wel trouwen. Ze leerden steeds meer mensen kennen en ze voelden zich al snel opgenomen in de dorpsgemeenschap. Het was ook een leuk plaatsje met een aardig winkelbestand en met overwegend vriendelijke en toegankelijke bewoners.

Ook de Essenlaan waarin ze woonden was leuk en ze maakten al spoedig kennis met de burens waarmee ze al snel een goed contact hadden.

Ze waren beide gaan sporten: Letizia deed aan body pumping en Jan was lid geworden van een volleybalclub.

Op die wijze leerden ze al spoedig meer mensen kennen en deden op die manier aan netwerking, essentieel om je als jong ondernemer te laten zien.

De praktijkvoering kreeg mede daardoor ook steeds meer vorm en ze vonden het geweldig om dit samen op te zetten. Voor Letizia was het vanuit haar vak van verpleegster ook een uitdaging om in de praktijk behulpzaam te zijn. Ze was van plan de komende winter een cursus te gaan volgen met de bedoeling om straks als kindertherapeute kinderen die in de knel zaten te kunnen gaan helpen.

Zo organiseerden ze een kennismakingsbijeenkomst met alle huisartsen uit de regio en ook de gemeentearst werd uitgenodigd. Jan hield een kort introductieverhaal en gaf duidelijk aan hoe zijn visie was op de geestelijke gezondheidszorg en wat die kon betekenen voor de ondersteuning van de huisartsenpraktijk.

Mede als gevolg daarvan werden door de huisartsen steeds meer cliënten naar Dr. Denkstra doorverwezen en hij kreeg daardoor met een scala van problemen van uiteenlopende cliënten te maken en dat was juist datgene waar hij het voor deed!

Al snel kreeg hij een zekere -positieve- reputatie en verscheidene bedrijven maakten afspraken met hem om in voorkomende gevallen hun medewerkers te gaan begeleiden.

Op het spreekuur van vandaag zou een nieuwe cliënte komen, een jonge vrouw die als kantine-medewerkster verbonden was aan de Gemeente. Ze werd naar hem